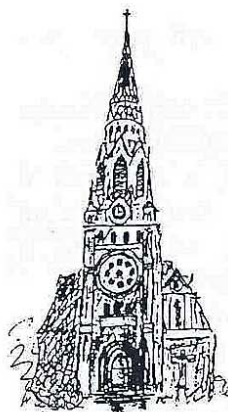

2003. Szent András havának
30. napján

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

különszám

„Alkohol és keménydrog függéséből gyógyultam” (Tékozló Fiú)

Azt mondják, a szenvedélybetegségekből nincs visszaút. – Miért?

Kezdetben a drogok fokozott örömezt, eufóriát okoznak, amit egyre jelentősebb rossz közérzet, diszfória követ. Később a diszfória erősödik és a drog már nem is okoz igazi eufóriát. A páciens ilyenkor diszfóriás állapotát akarja a kezdetlegesbe visszaállítani, és ezt eufóriaként éli át. Ilyenkor az ő elhatározására, megfelelő körülményekre, erős és türelmes emberekre és – persze! – Istenre van szükség, hogy ebből az „ördögi körből” kiszabadulhasson valaki..

Alkalmam nyílt meghallgatni egy előadást. Azt hittem, hogy számomra ez a téma érdektelen, én úgysem tudok semmit kezdeni ezekkel a személyekkel. Rá kellett azonban jönnöm, hogy a drogfüggők köre sokkal több embert ölel fel, mint gondolnám. Elképzeléseim szerint egy alkohol- és drogfüggésből szabadult ember – ha meggyógyult is, ennek örök jelét viselvén – csontra-bőrre lesóványodott, borzalmasan gyenge, alig áll a lábán, és a hangja, a megjelenése az emberekkel való érintkezése, minden megnyilvánulása is ezt tükrözi további életében. Legnagyobb megdöbbenésemre egy erős fizikumú, jó megjelenésű fiatalember állt előttem, akinek egyenes tekintetében nyoma sem volt az egykori zavartságnak.

Kováts Attila tanuságtétele bizonyította, hogy imponáló kommunikációs készsége és humorérzéke mellett komoly alázatosságát és felnőtt hitét nehéz küzdelmek árán, de sikerült megszereznie. Mélyen megrendítő tanuságtételét szeretném most olvasóimmal megosztani:

Azzal kezdeném, hogy kikre mondom, hogy drogos. Ez a függőség nem ott kezdődik, hogy füves cigit szívok vagy beinjekciózom magam. Nem. Talán furcsán fog hangzani, de én már gyerekkoromban kezdtem el. Mert mi kell ahhoz, hogy valaki ez legyen? Három dolog: önzés, egoizmus, valamint közöny mások iránt – ez a drogos. És én ilyen voltam.

Nagyon sok függ a családi környezettől. Most nem édesanyámat akarom bántani, mert ő megérdemli, hogy Isten megáldja: valóban nagyszerű asszony. Nagyon sokat köszönhetek neki és nélküle nem élhetnék. Azonban ebből az ördögi körből csak a **CSALÁD** képes kihozni.

A szüleim vasárnaponként jártak templomba, és néha engem is elvittek. Az volt a képem az egyházzal, hogy idősek társasága, akik jól érzik magukat a templomban, és utána otthon úgy káromkodnak, mint a kocsis. Most nem az egyházzal mondtam véleményt, csak egy darabkáját meséltem el, ahogyan én láttam.

Gyermekkori emlékeim szerint – a faluban, ahol laktunk –, a templom előtt volt egy hatalmas Jézus szobor. Ettől annyira rettegettem, hogy erővel sem lehetett elhúzni mellette. Nem is jártam templomba. Otthon azt tapasztaltam, hogy anyám és apám hozzám kedvesek, de mikor apám nincs ott, anyám rosszat mond róla, és fordítva. Nem volt ritka, hogy röpültek a tényérok. 9 éves koromban eldöntöttem, hogy nekem nincs szükségem senkire és önmagamtól mindent meg tudok oldani.

Nekem is voltak kérdéseim, hogy „Miért élünk? Honnan jövünk? Hová megyünk?” stb., de nem tettem fel őket senkinek. Az iskolában a barátaim előtt nagyfiúnak akartam látszani. Mindenvélét össze-vissza hazudtam nekik. Három személyiséget játszottam el, de egyik sem volt az igazi:

- a szüleimnek azt, hogy az iskolában minden rendben van;
- a lányoknak azt, hogy én kedves és udvarias vagyok (pl. mindig virág)
- az iskolában pedig, hogy én mindent meg merek tenni.

Hanem aztán kezdtem úgy érezni, hogy ez így nem megy. Állandóan álarcot hordok. Ez nem becsületes. Ezért valóban kipróbáltam az italt és a drogot. Természetesen én is részt vettem felvilágosító, illetve felhomályosító órákon. Tudtam, hogy rá lehet szokni, de magamban azt gondoltam: „Aki kipróbálja és rászokik, annak nálam hülyébbnek kell lennie.”

Mindenki tudja, hogy vannak különböző fokozatok: a marihuánánál erősebb a heroin, stb. és a legerősebb az ópium. Én rögtön fentről kezdtem: az ópiummal.

Három dolgot vettem észre: nincsenek gondjaim, nincsenek fájdalmaim és nincsenek félelmeim. Akkor megvan a megoldás!!!

Hanem, amikor elmúlt a hatása, fájdalomcsillapítót kellett bevennem. Mégis újra kipróbáltam, de tagadtam, hogy drogos lennék. Még akkor sem tartottam magam függőnek, amikor ahhoz is drogot kellett magamhoz vennem, hogy egyáltalán annyi erőm legyen, fel tudjak kelni az ágyból.

18 éves koromban apai örökségként kaptam egy lakást. Mindenem megvolt ahhoz, hogy boldog legyek. Tanulhattam, volt munkám, azt csinálhattam, amit szeretek, volt lakásom, és volt barátnőm is.

Azok, akiket akkoriban barátaimnak neveztem, csak a pénzemet akarták. A barátaim attól függtek, hogy ki tud olcsóbb áron több drogot szerezni. Az már nem érdekelt, hogy milyen az illető. Egyedül a drog számított. Ez alapján mértem az embereket. És lassanként ott tartottam, hogy már a villanykörtét is el kellett adnom, és csak a rajtam lévő takarót tudhattam magaménak.

Ilyen állapotban kerültem kapcsolatba egy katolikus pappal, Kemenes Gábor atyával, aki elhívott engem Medjugorjéba¹.

Hiába voltam számtalan pszichológusnál és terápiás kezelésen, nem használt.

Elmentem hát. Nem azért, mintha Istennel csak ott lehetne találkozni, mert mindenütt jelen van. De a zarándokútnak átvitt értelemben olyan jelentése van, hogy nyitok Isten felé, és fizikailag is – vagy csak úgy? – elindulok az útján.

Azonban nekem folyamatosan drogra volt szükségem. Azt pedig tudtam, hogy ezt nem vihetem át a határon. Ezért előre feltankoltam

¹ Medjugorje egy Mária-kegyhely Bosznia-Hercegovinában, ahol a Szűzanya kéri, hogy térjünk meg, imádkozzunk, böjtöljünk, engesztelődjünk ki, példaadó életet éljünk, csatlakozzunk Jézushoz, és kérjük az Ő (Mária) közbenjárását Fiánál, hogy hozzá kapcsolódva az üdvösségben találkozhassunk valamennyien.

Ámbár az egyház – még! – nem foglalt állást ez ügyben; de – amellet, hogy sok pap és szerzetes is látogatja, illetve ott él –, VI. Pál pápa 1996. október 14-én eltörölte az új jelenésekkel foglalkozó közlemények betiltására vonatkozó 1399(5) sz. törvényt, így – a gyümölcsöket figyelve – bátran lehet hirdetni: „Vagy jó a fa, és a gyümölcsői is jók, vagy rossz a fa, és a gyümölcsői is rosszak. A fát ugyanis a gyümölcséről lehet megismerni.” (Mt 12, 33)

A Szűzanya nélkül élni lehet, de nem érdemes, mert ha becsukják a nagykaput, akkor Ő beenged a konyhaajtón, ha kérjük.

Medjugorjében évente egyszer nemzetközi ifjúsági lelkipályázat szokott lenni, de máskor is mindig nyitva áll a világ bármely tájáról érkező vendégek számára.

több adagnyit, annyira, hogy az utazást sikerült teljesen átvészelnem: végigaludtam.

Másnap azzal ébresztettek fel, hogy „7 óra, megyünk a misére!”. „Mi? Hogy én misére? Nem járok én otthon sem.” – mondtam. „De magyar mise van.” – jött a válasz, és odakerültem.

Máskor meg nagy csodálkozással tapasztaltam, hogy a 40 °C melegben fiatalok ezrei térdelnek a köveken és imádkoznak. „Hát ezek miért itt vannak? Nem stimmel valami az agyukkal? Lennének inkább a tengerparton.” – gondoltam. Azonban észrevettem még valamit: „Hiszen ezeknek hihetetlen örömtől sugárzik az arcuk. Lehet, hogy nem is az ő agyukkal, hanem az enyémmel van baj? Ha drog nélkül érik el, én is akarok részesülni benne.” Amúgy sem éreztem jól magam, ezért megkérdeztem őket: „Mitől vagytok olyan boldogok?” Meglepődtem, hogy kedvesen válaszoltak. (Először éreztem, hogy nem a pénzemért teszik.) „Attól, hogy letettük a bűneinket, és a tisztává vált lelkünkbe fogadhattuk Istent.” – mondták. „Ha ezzel jár, én is el akarom érni.” – gondoltam magamban.

És elvégeztem az életgyónásomat. Szegény Gábor atya nem volt se élő, se holt. Három órán keresztül gyóntatott. A végén elsőáldozáshoz is járulhattam. De utána olyat éreztem, amit eddig még soha. Nagyon halványan béke költözött a szívembe. Körülbelül huszonöt éves lehettem ekkor. Először tapasztaltam ezt meg.

Amikor visszaértem annyira látszott rajtam a boldogság, hogy a többiek megkérdezték: „Mi az? Itt is találtál anyagot?”

Már máskor is elhatároztam, hogy befejezem, de mindig valamiért akartam ezt tenni. Ígérték: „Ha leszoksz, feleségül megyek hozzád!”, „Ha abbahagyod, lesz munkád!”. Egy ideig tettem. Lett munkám. És aztán? Ennyi az egész? Nem is érdemes.

Először éreztem, hogy abba akarom hagyni, és nem azért, mert valamit ígértek, hanem hogy továbbra is bennem maradjon ez a béke. Azt gondoltam, hogy mostmár meggyógyulok.

Azonban mielőtt hazamentem, valakik –, akiről nem tudtam, hogy észrevették milyen vagyok – elrettentő például megsúgták nekem, hogy ott fenn a hegyen van egy Coenaculum nevű közösség, és ott olyan kemény drogosok vannak, akiről már mindenki lemondott. „Szép! Ezt megnézem.” – mondtam. Azt láttam, hogy valakik gépek helyett emberi erővel követ fejtenek. – Később utánanéztam egy könyvben. Az angol királyi börtönökben alkalmaztak ilyen módszereket. – És ők is boldogok.

Igen, erre valóban csak drogosok képesek. De csak droggal!

Ettől kezdve elvesztette előttem a közösség a hitelét.

Hazamentem. A nagy elhatározások elmúltak, és én újra visszazuhantam az eredeti állapotomba. Sőt! Most már mélyebbre, mint előtte. Előfordult, hogy pocsolóban talált túvel szúrkáltam magam. Nem akarom részletezni a mocskot. Nem is ez a lényeges. Azzal telt a napom, hogy loptam, drogoztam, jól éreztem magam, aludtam, és kezdődött minden előlről. De valami mégis megváltozott! Ha egyedül voltam, az összes lámpát felgyújtottam a lakásban, és mindig hallgatnom kellett a mangnót. Ha csönd volt, akkor valami lüktetni kezdett a fejemben. Így: Bumm!...Bumm!...Bumm!...Bumm!...

Azért, mert már egyszer megtapasztaltam, hogy szerettek. Ám ezt mindig el akartam magamban fojtani. Arra gondoltam, hogy „rajtam az Isten sem tudott segíteni”, úgyhogy nem is akartam ezzel foglalkozni. Meg akartam halni, de nem volt hozzá bátorságom.

Egyszer aztán egy börtönben kötöttem ki. Ez nagy kegyelem volt, mert egyedül maradtam sötétben és csöndben.

Amikor teljesen reménytelennek éreztem a helyzetem, nagyon mélyről kiáltott bennem valami:

„Istenem! Segíts! Adj még egy alkalmat!”

A mai napig nem tudom hogyan, de csodával határos módon hazaengedtek. Akkor ismét találkoztam Gábor atyával, aki azt mondta nekem:

- Fizetem neked az utat Medjugorjéba. De csak oda!

Végiggondoltam: „Nekem már mindegy. Ennél rosszabb már nem történhet velem, csak jobb.” És vállaltam.

Ott megkérdezték tőlem, hogy milyen nyelven beszélek, mert – magyar lévén – csak akkor maradhattam a házban, ha meg tudtam értetni magam a többiekkel. Azt hazudtam, hogy értek angolul, de igen hamar kiderült, hogy nem, amikor kérték a csavarhúzó és én odavittem a fogót.

Nincs tv, nincs rádió, nincs újság, nincs levélírás és nincsenek nők? Akkor ez bolondokháza.

Mondták, hogy Elvira nővér meg akar ismerkedni velem. Ő alapította a közösséget és mindenkit ő irányít. Itt nincsenek orvosok, sem pszichológusok, sem fájdalomcsillapító.

Elvira nővért mindenki kinevette, hogy ilyen közösséget akar alapítani.

Azt gondoltam magamban: „Mi újat tud mondani egy apáca? Mit tud ő az életről? És mit tud a nőkről?” Aztán odajött hozzám egy kis alacsony néni és azt mondta:

- Örülök, hogy közöttünk vagy. – azzal magához ölelt.

És nekem remegni kezdett a térdem. Mert én valóban tékozló fiú voltam és most az Atya magához szorított. Ismét éreztem, hogy szeretnek, ahogy eddig senki sem. – A bűneim ellenére. – Csak édesanyám szeretett, de benne már régen nem bíztam.

Pedig ez a **CSALÁD** lényege. Ezen a helyen megtapasztalhattam.

Akkor mutattak nekem egy srácot és azt mondták, ő lesz az őrangyalom.

- Igen? Jó. – gondoltam. Azt azonban nem sejtettem, hogy az őrangyal a nap 24 órájából 24-et velem fog tölteni.

Mikor odakerültem 50 kg voltam. A talicskát még üresen elbírtam, de tele már nem. A 80 kg-os kalapácsot meg sem bírtam emelni, és a 20 kg-os feszítővasnak a közelébe sem engedtek.

Mindent az őrangyalom csinált helyettem. Amíg meg nem erősödtem üresen toltam a talicskát, de volt haszna. E látszólag üres és felesleges idő alatt lettem tisztában azzal, hogy valójában ki is vagyok.

Ez a nehéz fizikai munka az elvonási tünetek miatti alváshiányra a legjobb módszer. Mikor belejöttem – evésnél – reggel, délben, este elaludtam.

Aki drogos, az nem hívó, mert akkor nem nyúlt volna pótlékhoz. Isten és a drog nem összeegyeztethetők egymással.

„Imádkozni? Minek? Nem leszek én pap.”

Az evések előtti imádság nem volt kötelező. Választhattunk. Vagy bemegyünk a templomba, vagy dolgozunk tovább. Egyértelmű volt, hogy mindenki a pihentetőbbet választotta. Ilyen alkalmakkor nem nagyon tudtam odafigyelni, csak néha a végére, de utána a hatás sohasem maradt el.

Kezdetben az elvonási tüneteim miatt nem tudtam aludni, és ilyen alkalommal láttam, hogy néhányan halkán felállnak és pissenés nélkül, néma csendben elindulnak kifelé.

- „Na, most kiderült. Ez a nagy anyagnélküliség!” – Azon gondolkodtam, hogy utánuk lopakodjak vagy a többieket keltsem fel. Egyiket sem választottam, csak erősen kapaszkodtam az ágyam vasába. Másnap azután megkérdeztem:

- Hol jártatok éjjel?

- Imádkoztunk.

Leforráztak. Ezek az emberek nem elég, hogy kötelező imájukat elvégzik, de még éjjel 2-kor is felébrednek egy vagy két órára, hogy azt is Istennek ajándékozzák.

Később én is résztvettem ilyenén és valami minden alkalommal megváltozott bennem.

Nálam jó pár fejjel magasabb, komolyabb, kopasz, fogatlan és nem nagyon szimpatikus volt az őrangyalom. De a barátom lett. Ez az őrangyalság lényege. Nem csak az általa védett személynek jó. Az egyik ember megnyílik a másik felé. Hiszen tudja mi az, amit valaha neki is át kellett élnie. Megpróbál segíteni. Legtöbbször nem szavakkal. Ha az én őrangyalom valamit akart tőlem, akkor azt előbb megmutatta. Ha azt akarta, hogy kérjek bocsánatot, akkor bocsánatot kért tőlem.

Pár hónapig tart ez. Később, amikor más őrangyala lettem, már tudtam, hogy nem az a fontos, hogy szimpatikus-e. Minél kevésbé az, annál érdekesebb a feladat. Különösen akkor nehéz, ha tizenéves az illető, hiszen ez a korosztály már más zenéket hallgat, és erről sem lehet velük beszélgetni. Azonban szeretni mindenkit lehet. Mindenkihez van egy kulcs, amit behelyezve meg lehet nyitni. De ennek a megtalálásához olykor nagy figyelemre és türelemre van szükség.

Mindig nagyon sok félelem volt bennem – már gyerekkorom óta. Bevezették, hogy minden nap az egyik evésnél fel kell állnom és el kell mondanom egy félelmemet. Annyi hülyeséget mondtam, de soha nem nevettek ki. Pedig először nagyon nehezen ment. Utána volt, hogy odajöttek hozzám és azt mondták:

- Ez a félelem bennem is megvolt, de így és így éltem meg és azóta nincsen.

Ez nagyon sokat segített nekem.

Medjugorjében lányok számára is van egy ilyen közösség, de ők még egyenlőre kevesebben vannak. Nem ezt csinálják, mert ezt a munkát ők nem bírják.

A lányokat nem annyira ismerem. Ők egészen különleges és csodálatos világ. Kicsit más módon kell közeledni hozzájuk.

Előfordult, hogy egy-egy srácot Elvira nővér átküldött a lányokhoz tanulni. Mert itt aztán minden a lányok kezében van, ők az irányítók.

Ezt bizony nagyon nehéz annak megszokni, akinek nem tanították meg tisztelni a nőket. A női lélek egészen különleges. – Előfordul, hogy a menyasszonyomat olyan dologgal bántom meg, amiről nem is sejtem. Ezeket a félreértéseket fontos tisztázni!

Hogy édesanyám mennyire félreértette a szeretet lényegét, azt az is bizonyítja, hogy amikor már fizikailag rendbejöttem, de lelkileg még komoly ápolásra szorultam –, látva, hogy visszanyertem régi súlyom és erőm – ezt mondta:

- Kisfiam! Meggyógyultál. Hazajössz, minden rendben lesz. Munkát is tudok szerezni azonnal.

A szeretet nem mindig kedvezésből áll.

Nem mentem el. Volt, hogy három év után el akartam menni, mert úgy éreztem, hogy minden megjavult, de mégis plusz két évet töltöttem ott.

Egy idő után mindenkiben megérlelődik, hogy itt akarja-e tölteni a további életét vagy nem, mert erre is van lehetőség. Ha valaki minden tekintetben meggyógyult, azt hazaengedik.

Hét évi kemény drog után ez maga volt a csoda. Így történt, hogy hazajöttem, de ma is tartom velük a kapcsolatot.

A közösségbe egészséges is mehet, de akkor annak számítania kell rá, hogy nem kivételezenek vele. Ugyanúgy meg kell fognia a talicskát és a feszítővasat. Ha valaki a magyarok közül akar odamenni, mi vagyunk Gábor atyával a közvetítők. Elbeszélgetünk vele és ajánljuk, ha valóban ez a célja és alkalmas rá.

Magyarországon is lesz ilyen ház. Már megvannak az esetleges helyek. Nem ezen múlik.

Hálás vagyok, hogy itt lehettem. Ennek köszönhetem, hogy megoldódott a további életem. Nemsokára megnősülök és meg akarom majd óvni a gyermekeimet attól, hogy ők is ilyenbe kezdjenek.

Nem tartom magamat jobbnak másnál. A megtérés kegyelem, és nekem megadatott. A kegyelmek azonban Isten olyan ingyenes ajándékai, amit mindenkinek kérni lehet és meg fogja kapni.

Hogy mit tanultam az itt töltött évek alatt? Tanultam olaszt; megtanultam imádkozni; megértettem, hogy mindennél fontosabb az alázat; megtanultam, hogy tudni kell várakozni; és mindig újra és újra folyamatosan meg kell térni!

A türelmet bizony nagyon nehéz elsajátítani. Ez most az adventi időszakra is érvényes. De annál nagyobb a feladat.

Egész életünkben gyakorolni kell!!!

Bella Mária írása

Várjuk észrevételeiket és javaslatokat:

<http://beketer.isCool.net>

e-mail: trebaci@freemail.hu

telefon: 06305544961 vagy esténként 4053689

levélben: Mayer Diána 1161 Budapest, Baross utca 55.